

בש"פ 6695/16 - בריהון סבהט נגד מדינת ישראל

**בבית המשפט העליון
בש"פ 6695/16**

לפני:
ה המבקש:

כבוד השופט י' דנציגר
בריהון סבהט

ג ג ד

המשיבת:

מדינת ישראל

בקשת רשות עրר על החלטתו של בית המשפט המוחז
בתל-אביב-יפו בעמ"ת 47164-08-16 מיום
21.8.2016 שניתנה על ידי כב' השופט ב' שגיא

בשם המבקש:

עו"ד עופר בן נתן; עו"ד רונה שוורץ

בשם המשיבת:

עו"ד חיים שייניצר

ההחלטה

לפנִי בקשה רשות עיר על החלטתו של בית המשפט המוחז בתל-אביב-יפו (השופט ב' שגיא) בעמ"ת 47164-08-16 מיום 21.8.2016, בה התקבל ערכה של המשיבה על החלטתו של בית משפט השלום בתל-אביב-יפו (השופט א' מור-אל) בעמ"ת 32992-08-16 מיום 18.8.2016, אשר הורה על שחרור המבקש לחופפת מעצר.

רקע

1. לפי הנטען בכתב האישום, ביום 27.7.2016 התפרץ המבקש לبيته של המתלוננת, וכאשר הגיעו המתלוננת למקום ברוח המבקש במהרה החוצה. בגין מעשים אלו, הואשם המבקש בהתפרצויות למקום מגורים, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, תשל"ג-1977 (להלן: החוק).

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה ביום 14.8.2016 בקשה למעצרו של המבוקש עד תום ההליכים כנגדו בבית משפט השלום בתל-אביב-יפו. במסגרת הדיון, שהתקיים ביום 18.8.2016, טען המבוקש כי לא קיימות ראיות לכואורה נגדו, וכן העובדה שהראייה היחידה הקושרת אותו לעבירה היא טבעת אצבע שנמצאה במקום על גבי שידה, ובתיק החקירה קיימים בשלב זה רק דוח השוואה ראשוני בנוגע לאותה טבעת אצבע, שאינו מהו חווות דעת סופית. בית המשפט דחה את טענת המבוקש וקבע כי דוח השוואה ראשוני מהו חווות דעת סופית. בראוי המשפט לתקיך החקירה חווות דעת סופית במהרה. עם זאת, נקבע כי המבוקש ישוחרר לחלופת מעצר בתנאיUberot, הפקדה עצמית והפקדת מזומנים.

3. המשיבה הגישה עיר לבית המשפט המחויז, בו ביקשה להורות על מעצרו של המבוקש עד לתום ההליכים, או לכל הפחות לשלווח את המבוקש למסקירה מבחן טרם שחרורו. מנגד, המבוקש הגיע עיר על קביעתו של בית משפט השלום בדבר קיומן של ראיות לכואורה. ביום 21.8.2016 קיימם בית המשפט המחויז דיון בערר והחליט להיעתר לעיר שהגישה המשיבה. בית המשפט דחה את טענת המבוקש לפיה לא קיימת תשתיית ראייתית נוספת העובدة שלא הוגשה חווות דעת ערוכה כדי ובהתאם לנוהל מشرطתי הנזכר "מתן חווות דעת מומחה בנושא טביעות אצבע". בית המשפט קבע כי חריגת מנהל זה לא בהכרח מובילה למסקנה כי אין תשתיית ראייתית, וכן ציין כי הוא אינו רואה בהגשת כתב אישום תוך התבססות על דוח השוואה ראשוני מהלך הסותר את הנהול. לעניין דיות הראיות, קבע בית המשפט כי חווות דעת ראשונית המבוססת על השוואת טבעת האצבע ב-12 נקודות שונות מספקה לצורך קביעעה בדבר קיומן של ראיות לכואורה, ועוד קבע כי ההבדל בין חווות דעת ראשונית, לעניין טביעות אצבע, לבין חווות דעת מלאה, הוא רק בהיבטים טכניים הקשורים לאופן ערכית חווות הדעת ולא לטיבה או להיקפה של ההשוואה המבוצעת. וזאת האמור לעיל קיבל בית המשפט את העיר של המשיבה והורה על מעצרו של המבוקש עד לתום ההליכים.

טענות הצדדים

4. לעומת זאת, לא ניתן לבסס את הטענה שקיימת טבעת אצבע כראייה בתיק זה, זאת נוכח העובدة שלא הייתה בפני בית המשפט המחויז חווות דעת מומחה אלא דוח השוואה ראשוני בלבד. לטענתו, שגה בית המשפט בקביעתו כי חווות דעת מלאה מבוססת על אותה השוואה שנערכت בדוח השוואה ראשוני, ועל מנת לבסס את טענתו עמד על מספר הבדלים הקיימים בין דוח השוואה ראשוני לבין חווות דעת מלאה.

5. לעומת זאת, יש לדחות את הבקשה למתן רשות ערר. תחילתה, טענת המשיבה כי משוגשה ביום 12.9.2016 (לאחר הגשת הבקשה) חווות דעת סופית לפיה טבעת האצבע שנמצאה בזירה היא טבעת האצבע של המבוקש, מתיקתת בקשתו של המבוקש. באשר לטענת המבוקש, כי לצורך קביעת קיומן של ראיות לכואורה יש צורך בחווות דעת סופית לעניין טבעת האצבע, הפניה המשיבה לפסיקה אשר קבעה כי בשלב המעצר ניתן להסתפק אף במסמר, שאין ערוך כחוות דעת של מומחה, לצורך קביעת קיומן של ראיות לכואורה.

דיון והכרעה

.6. לאחר שעניינו בבקשתו ובתגובה לבקשתו, הגעתו לכל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

.7. כדי, בבקשת רשות לעורר ב"גלאול שלישי" תינתן "רק כאשר היא מעלה שאלה משפטית עקרונית או כאשר מתקיימות נסיבות חריגות מיוחדות המצדיקות זאת, כגון פגעה לא מידתית בזכותו של הנאשם או מתן משקל לא ראוי לשולם הציבור וביתחונו" [ראו: בש"פ 737/16 דולקון נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (11.2.2016)]. ראו גם: בש"פ 6531/16 ציקנובסקי נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (5.9.2016); בש"פ 2956/16 רשידה נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (21.4.2016)].

.8. אין סבור כי הבקשה שלפני מגלה עילה למתן רשות ערעור. בבקשתו של המבוקש עוסקת בשאלת האם ניתן היה להסתפק, לעניין מעצרו עד תום ההליכים, בבדיקה ראשונית בלבד של טביעת אצבע מקום בו זהוי הראייה היחידה אשר קשורת אותו לביצוע העבירה. משוגשת במקרה דין חווות דעת סופית – ממנה עולה כי טביעת האצבע אשר נמצא בזירה אכן שייכת למבקש – הדיון בשאלת זו ממילא מתייתר [וראו לעניין זה: בש"פ 2945/92 מדינת ישראל נ' עais (12.6.1992); בש"פ 85/1220 ועkanin נ' מדינת ישראל (15.1.1986)].

.9. סוף דבר – הבקשה נדחתת. אין צו להוצאות.

512937 ניתנה היום, כ"ג באלו התשע"ז (26.9.2016).

שפט